

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 35C/122/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114221069
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Bowker
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2015:7114221069.2

Rozhodnutie

Okresný súd Košice I v konaní pred sudkyňou JUDr. Lenkou Bowker v právnej veci žalobcu: TOMASZ LAPIŃSKI FIRMA USLUGOWO-HANDLOWA GRAP, NIP: 6841761580, REGON: 370374171, ul. Joachima Lelewela 10/39, 38 400 Krosno, Poľská republika, zastúpený: Advokátska kancelária VASIL, ŠIMONOVIC & partners, s.r.o., so sídlom: Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 240 482, proti žalovanému: Š. G., B. XX, XXX XX G., IČO: 14 278 219, v zastúpení: JUDr. Andreou Pristášovou, advokátkou, Advokátska kancelária so sídlom Vazovova 9/B, 811 07 Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku

rozhodol:

Súd žalobu **z a m i e t a**.

Žalovanému **p r i z n á v a** náhradu trov konania vo výške 790,76 €, ktorú je žalobca povinný zaplatiť k rukám právnej zástupkyne žalovaného JUDr. Andrey Pristašovej, advokátky, Vazovova 9/B, 811 07 Bratislava, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 19.8.2014 domáhal, aby súd zrušil rozsudok Rozhodcovského súdu zriadeného pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Štúrova 19, vydaného rozhodcom JUDr. Zsoltom Vargom, sp.zn.: RO 30008/14 zo dňa 9.7.2014, ako aj k náhrade trov konania.

Svoj návrh odôvodnil tým, že je zahraničnou fyzickou osobou vykonávajúcou podnikanie so sídlom v Poľskej republike a neovláda slovenský jazyk. V právnej veci žalobcu a žalovaného o zaplatenie 14.412,29 € bol žalobcovi dňa 21.7.2014 doručený rozsudok Rozhodcovského súdu zriadeného pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o., so sídlom Štúrova 19, Košice, sp.zn.: RO 30008/14 zo dňa 9.7.2014, ktorým žalobcu zaviazal súd zaplatiť žalovanému sumu 14.412,29 € s príslušenstvom, ako aj trovy konania. Rozsudok bol vyhotovený v slovenskom jazyku, pričom celé konanie pred Rozhodcovským súdom prebiehalo v slovenskom jazyku. Ani jedna listina týkajúca sa tohto sporu nebola vyhotovená v poľskom jazyku, t.j. materinskom jazyku žalobcu. Žalobca ďalej poukázal na § 40 ods. 1 písm. c), g) zákona o rozhodcovskom konaní. Z rozhodcovského rozsudku malo vyplývať, že žalobca mal podpísať kúpnu zmluvu, ktorej obsahom bola rozhodcovská doložka napísaná v slovenskom jazyku, žalobca však žiadnu zmluvu obsahujúcu rozhodcovskú doložku nepodpísal a ak sa pod nejakou listinou obsahujúcou rozhodcovskú doložku nachádza jeho podpis, bolo mu to vsunuté na podpis bez jeho vedomia a v omyle, ak teda je to vôbec podpis žalobcu. Navyše žalovaný žalobcovi nikdy netvrdil, že v prípade súdneho sporu bude v jeho veci rozhodovať rozhodca so sídlom v Slovenskej republike a takéto konanie bude vedené v slovenskom jazyku. Žalobca sa oprávnenne domnieval, že o prípadnom spore bude rozhodovať všeobecný súd a budú mu garantované všetky jeho procesné práva, ako aj právo, aby sa konalo v jeho materinskom jazyku. Žalobca ďalej poukázal na § 17, § 24 ods. 1, § 24 ods. 2, § 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní a § 18 a § 5 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Porušenie práva konať pred súdom vo svojej materčine, ktorý je výrazom rovnosti účastníkov znamená výrazný

zásah do základných ľudských práv a slobôd účastníka konania, pričom sa takémuto účastníkovi odníme faktická možnosť konať pred súdom a uplatňovať svoje práva. Celé konanie pred rozhodcom prebiehalo v slovenskom jazyku a to napriek tomu, že účastníkom konania pred rozhodcom bol zahraničný subjekt. Z citovaného rozsudku nevyplýva, že by sa Rozhodcovský súd vôbec zaoberal otázkou v akom jazyku má konať a či nemá konať aj v poľskom jazyku a ako o tejto otázke rozhodol. Taktiež Rozhodcovský súd nenariadil úradný preklad do iného jazyka tak, ako mu to umožňuje zákon o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovský súd taktiež nepoučil žalobcu o jeho procesnom práve konať v materskom jazyku a to v jazyku, ktorému rozumie a nezabezpečil tak rovnaké možnosti na uplatnenie jeho práv. Z uvedeného je zrejmé, že v konaní pred Rozhodcovským súdom nebola zachovaná zásada rovnosti účastníkov konania, keď žalobcovi nebola daná možnosť konať vo svojom materinskom jazyku. Žalobca nepovažuje nárok žalovaného vo veci samej za oprávnený. Zároveň žalobca žiadal, aby súd rozhodol o doklade vykonateľnosti predmetného rozhodcovského rozsudku do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

Žalovaný sa k návrhu na začatie konania vyjadril podaním zo dňa 9.10.2014 kedy uviedol, že žalobca a žalovaný sú podnikateľmi a konajú v rámci svojej podnikateľskej činnosti, ktorý obchodný vzťah medzi žalobcom a žalovaným trval 4 mesiace, od októbra 2013 do februára 2014. Za tento čas žalobca kúpil od žalovaného tovar za viac ako 100.000 €. Žalobca bol osobne prítomný pri každom meraní, pílení, pri každej nakládke, pri každom podpise dokumentov, ktoré vrátane preberacích protokolov, faktúr, prehlásenie o dodaní tovaru do iného členského štátu, doklady o pôvode dreva boli v slovenskom jazyku. Žalobca prichádzal do kontaktu s pracovníkmi na sklade žalovaného, s ktorými komunikoval bez potreby tlmočníka a žalobca nikdy nevyjadril ústne ani písomne žiadosť o preloženie písomnosti do poľského jazyka alebo prítomnosť tlmočníka pri obchodných jednaniach. Žalobca vyviezol veľký objem drevnej hmoty zo skladu žalovaného, pričom mu asistovali výlučne slovensky hovoriace osoby, ktoré vedia dosvedčiť, že žalobca nemal ťažkosti so slovenčinou pri organizovaní práce a pri činnostiach súvisiacich s kúpou a prepravou drevnej hmoty. Takisto žalobca uhradil aj faktúry, ktoré boli vystavené v slovenskom jazyku za mesiac november 2013 až január 2014. Takisto žalobca so žalovaným komunikovali e-mailovou komunikáciou a telefonicky vždy v slovenskom jazyku. Je dôvodné predpokladať, že medzi žalobcom a žalovaným v rámci ich obchodného vzťahu bol slovenský jazyk tacitne dojednaný za jazyk všetkých obchodných písomností a dokumentov. Kúpna zmluva zo dňa 21.2.2014 bola prvá písomná zmluva medzi žalobcom a žalovaným, do toho času nákup a predaj prebiehali ústnou dohodou, vzájomným odovzdaním si plnení. Zmluva obsahuje číslo občianskeho preukazu žalovaného, kedy vlastne prvýkrát uviedol toto číslo samotný žalobca. K podpisu kúpnej zmluvy došlo z dôvodu, že žalobca si vymenil bankovým prevodom a nie v hotovosti, ako bolo do toho času ustálenou praxou medzi žalobcom a žalovaným. Tovar zo žalovaných faktúr bol prevezený do Poľska, o čom svedčí čestné prehlásenie P. B., datované dňa 1.4.2014 a podpísané samotným žalobcom. Zaplatením súdneho poplatku za rozhodcovské konanie bola žalobcovi zaslaná žalovaným samotná žaloba vypracovaná jeho právnym zástupcom, ktorá bola podaná na Rozhodcovský súd v nezmenenom znení s cieľom urovnania sporu dohodou. Žalovaný touto poslednou výzvou vyzval žalobcu na úhradu pohľadávky s tým, že v opačnom prípade žaloba bude podaná na Rozhodcovský súd. Žalobca mal teda dostatočný priestor na to, aby v prípade jazykových ťažkostí si mohol tento žalobný návrh nechať preložiť. Dojednanie rozhodcovskej doložky v zmluve uzavretej medzi podnikateľmi, ako bolo v tomto prípade, nepovažuje sa za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ako by to bolo v prípade, keď by jednou zo sporových strán bol spotrebiteľ. Ide o rozhodcovské konanie, ktoré sa riadi zákonom č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní ako lex specialis a na ktoré sa vzťahuje Obchodný zákonník ako lex generalis. Rozhodcovský súd nebol povinný poučiť žalobcu o jeho procesnom práve konať v materinskom jazyku podľa Občianskeho zákonníka. Žalovaný ďalej poukázal na článok 5 rokovacieho poriadku Rozhodcovského súdu o jazyku konania, ktorý stanovuje, že v rozhodcovskom konaní sa používa slovenský jazyk. V prípade, ak účastník konania neovláda slovenský jazyk, je povinný si zabezpečiť službu tlmočníka; inak službu tlmočníka na jeho trovy zabezpečí Rozhodcovský súd. Žalobca ústne ani písomne po doručení žalobného návrhu nevyhlásil, že neovláda jazyk konania a teda Rozhodcovský súd nemal povinnosť ani žiadnu vedomosť o tom, že by v rozhodcovskom konaní potreboval služby tlmočníka. Žalobca nebol teda pozbavený práva využiť služby tlmočníka, toto právo však v rozhodcovskom konaní nevyužil. Rozhodcovský súd ďalej nie je povinný nariadiť, aby bol ku každej listine priložený úradný preklad do materinského jazyka žalobcu. Od podnikateľských subjektov sa predpokladá, že majú podstatne vyšší stupeň právneho povedomia ako spotrebiteľia a preto zmluvné dojednania medzi podnikateľmi sa považuje za záväznú dohodu a nie je možné takéto dojednanie považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Dohodou o rozhodcovskom súde sa zmluvné strany dohodli aj na aplikácii štatútu a rokovacieho poriadku Rozhodcovského súdu

na ich zmluvný vzťah. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia.

Uznesením č.k. 35C/122/2014-17 zo dňa 10.9.2014 súd odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku vydaného dňa 9.7.2014 Rozhodcovským súdom zriadeným pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o. pod spisovou značkou: RO 30008/14 do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, č.k.: 2Co/92/2015-51 zo dňa 4.3.2015 dňa 16.3.2015.

Súd vykonal dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi a zistil nasledovný skutkový stav:

Dňa 21.2.2014 bola uzavretá medzi žalobcom ako kupujúcim a žalovaným ako predávajúcim kúpno-predajná zmluva, predmetom ktorej bola dodávka drevnej hmoty za kúpnu cenu 13.412,29 €, ktorá mala byť splatná do 30 dní od podpisu zmluvy. V predmetnej zmluve bola časť označená ako rozhodcovská doložka, kde bolo uvedené, že zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré medzi nimi z tejto zmluvy alebo v súvislosti s ňou vzniknú, vrátane sporov o jej platnosť a výklad, rozhodne v rozhodcovskom konaní Rozhodcovský súd zriadený pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o. jediným rozhodcom ustanoveným predsedom Rozhodcovského súdu a to v súlade so štatútom a rokovacím poriadkom Rozhodcovského súdu. Zmluvné strany sa dohodli, že všetky písomnosti sa im v rozhodcovskom konaní budú doručovať na adresu uvedenú v záhlaví tejto zmluvy. Zmluvné strany sa v zmysle § 42 zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní dohodli, že vylúčil podanie žaloby z dôvodu podľa § 40 písm. h) zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

Z predložených faktúr a dodacích listov súd zistil, že žalovaný ako predávajúci dodal žalobcovi ako kupujúcemu drewnú hmotu, za ktorú vystavil faktúru: V. XXXXXX v celkovej výške 13.412,29 €, ktorá bola prevzatá žalobcom oproti podpisu.

Z e-mailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným súd zistil, že žalovaný zaslal žalobcovi dňa 7.4.2014 e-mail, kde ho upovedomil o tom, že faktúry č.: XXXXXX a XXXXXX sú po splatnosti a žalovaný očakáva zaplatenie týchto záväzkov do 3 dní. Po vzájomnej dohode o vyplatení faktúr ponúka tovar na jeho sklade v W., pričom táto ponuka na dohodu je platná do stredy 9.4.2014. Očakáva osobné stretnutie v G. alebo v C..

Dňa 10.4.2014 žalovaný zaslal žalobcovi ďalší e-mail, v ktorom uviedol, že v ich dnešnom dopoludňajšom telefonáte ho žalobca uistil, že do utorka 15.4.2014 urovná svoje dlhy voči žalovanému a zároveň si zahovoril ďalší tovar. Žalovaný uviedol, že je ochotný počkať s platbou do dátumu 15.4.2014 a dohodnúť podmienky kúpnej zmluvy jaseňovej hmoty.

Ďalším e-mailom zo dňa 19.4.2014 žalovaný opätovne vyzval žalobcu na úhradu dlhu z vystavených faktúr č.: XXXXXX a XXXXXX najneskôr do dátumu 22.4.2014 s tým, že po tomto čase bude veci riešiť v zmysle kúpnej zmluvy.

Ďalším e-mailom zo dňa 22.4.2014 žalovaný opätovne vyzval žalobcu na zaplatenie uvedených faktúr a uviedol, že ak sa nedohodnú osobne na ďalšom postupe dňa 23.4.2014 odovzdá vec právnikovi, čím mu vzniknú nemalé náklady na súdne poplatky, trovy právneho zastúpenia, úroky a zmluvnú pokutu. V prílohe uvedeného e-mailu zaslal žalovaný žalobcovi žalobu, ktorú mienil podať na Rozhodcovskom súde voči nemu.

Z obsahu rozhodcovského spisu súd zistil, že Rozhodcovský súd výzvou zo dňa 4.6.2014 vyzval žalovaného (v tomto konaní žalobcu) na vyjadrenie sa k žalobe v zmysle článku XVI. ods. 1 rokovacieho poriadku a to v lehote 10 dní od doručenia predmetnej výzvy tak, aby v tejto lehote predložil žalobca svoje písomné stanovisko k žalobe, v ktorom sa vyjadrí k rozhodujúcim skutočnostiam uvedeným v žalobe. Zároveň bol poučený v zmysle článku XIX. ods. 1 veta prvá rokovacieho poriadku, že konanie pred Rozhodcovským súdom je zásadne písomné a pri písomnom konaní Rozhodcovský súd nenariaďuje ústne pojednávanie, pri svojom rozhodovaní vychádza z písomných podaní listinných dôkazov predložených účastníkmi konania, prípadne iných dôkazov, ktoré vykoná. Zároveň bol žalobca poučený, že ak sa v stanovenej lehote k žalobe nevyjadrí, pokračuje Rozhodcovský súd v konaní a pri rozhodovaní vychádza z preukázaných tvrdení žalobcu a dôkazov, ktoré v konaní vykonal.

Dňa 9.7.2014 bol vydaný rozsudok Rozhodcovského súdu zriadeného pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o., spisová značka: RO 30008/14 v právnej veci žalobcu: Š. G., proti žalovanému: V. „., P. B.Ň., o zaplatenie 14.412,29 € s príslušenstvom, kedy súd rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 13.412,29 €, zmluvnú pokutu vo výške 1.000 €, úrok z omeškania 0,07 % denne zo sumy 13.412,29 € za dobu od 25.3.2014 do zaplatenia a poplatok za konanie vo výške 536,42 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalovaný je povinný do 3 dní od právoplatnosti rozsudku uhradiť na účet právneho zástupcu žalobcu trovy právneho zastúpenia vo výške 463,93 €. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Rozsudok podľa pečiatky právoplatnosti, túto nadobudol dňa 24.7.2014 a vykonateľným sa stal 29.7.2014. Právoplatnosť a vykonateľnosť bola vyznačená dňa 4.8.2014.

V Čestnom prehlásení p. T. N. zo dňa 2.6.2015 tento prehlásil, že bol prítomný pri nakladaní tovaru duba jaseň v roku 2014 na východnom Slovensku medzi žalovaným a žalobcom. On bol so žalobcom na Slovensku obchodne viackrát, kedy sa žalobca dohovárať a dohodol so slovensky hovoriacimi tak, že on hovoril poľsky a jeho obchodný partner slovensky. Žalobca rozumel slovensky. V prípade potreby mohol prekladať on, nakoľko so žalovaným obchoduje dlhšie bez problémov a slovensky rozumie. Nikdy nepotrebovali tlmočníka.

Podľa § 54b ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, ustanovenia tohto zákona sa použijú aj na konania začaté pred 1. januárom 2015.

Podľa § 40 ods. 1 citovaného zákona, tuzemský rozhodcovský rozsudok môže byť zrušený príslušným súdom len na základe žaloby účastníka rozhodcovského konania podanej proti druhému účastníkovi rozhodcovského konania, ak

a) účastník rozhodcovského konania preukáže, že

1. nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť, alebo že takáto dohoda nebola uzavretá, podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,

2. nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu, o rozhodcovskom konaní alebo že mu nebolo umožnené sa zúčastniť na rozhodcovskom konaní,

3. rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky, alebo že rozsudok prekračuje dosah dohovoru o rozhodcovi alebo dosah rozhodcovskej doložky; ak ale môžu byť časti rozhodcovského rozsudku vo veciach podrobených rozhodcovskému konaniu oddelené od častí rozsudku pojednávajúcich o veciach, ktoré nie sú mu podrobené, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti,

4. rozhodcovský súd nebol ustanovený, rozhodcovské konanie neprebiehala spôsobom dohodnutým účastníkmi rozhodcovského konania alebo že sa táto dohoda neuzavrela, ak ustanovenie rozhodcovského súdu alebo priebeh rozhodcovského konania bol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, ak tieto skutočnosti mohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej alebo

b) súd zistí, že sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 ods. 2 tohto zákona.

Podľa § 40 ods. 2 citovaného zákona, súd v konaní o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. b).

Podľa § 40 ods. 3 citovaného zákona, ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť.

Podľa § 40 ods. 4 citovaného zákona, na dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. a) súd neprihliadne, ak ich účastník nenamietal v konaní pred rozhodcovským súdom v lehote na to ustanovenej, inak bez zbytočného odkladu.

Podľa § 41 citovaného zákona, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 60 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

Podľa § 43 ods. 1 citovaného zákona, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodov neplatnosti rozhodcovskej zmluvy alebo nemožnosti riešiť predmet sporu v rozhodcovskom konaní, pokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

Podľa § 43 ods. 2 citovaného, ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, ako je uvedený v odseku 1, rozhodcovská zmluva zostáva v platnosti. Rozhodcovia zúčastnení na zrušenom rozhodcovskom rozsudku sú z nového prerokovania a rozhodnutia veci vylúčení. Ak sa účastníci konania nedohodnú inak, budú noví rozhodcovia ustanovení podľa § 8.

Podľa § 24 ods. 1 citovaného zákona, ak sa účastníci rozhodcovského konania nedohodnú na jazyku (jazykoch), ktorý sa bude používať v rozhodcovskom konaní, rozhodne o ňom rozhodcovský súd. Táto dohoda alebo rozhodnutie sa týka každého písomného vyjadrenia účastníka rozhodcovského konania, každého pojednávania, rozhodcovského rozhodnutia alebo inej písomnosti rozhodcovského súdu, ak táto dohoda alebo rozhodnutie rozhodcovského súdu neustanovuje inak.

Podľa § 24 ods. 2 citovaného zákona, rozhodcovský súd môže nariadiť, aby bol ku každej listine priložený úradný preklad do jazyka (jazykov) podľa odseku 1.

Podľa článku IV. rokovacieho poriadku Rozhodcovského súdu zriadeného pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o. vydaný podľa § 14 zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v bode 1. je uvedené, že v spore vzniknutom z tuzemských obchodnoprávných a občianskoprávných vzťahoch rozhoduje rozhodcovský súd vždy podľa hmotného práva Slovenskej republiky.

Podľa článku V. rokovacieho poriadku Rozhodcovského súdu zriadeného pri Slovenskej hospodárskej komore, s.r.o. vydaný podľa § 14 zák.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v bode 1. je uvedené, že v rozhodcovskom konaní sa používa slovenský jazyk. V prípade, ak účastník konania neovláda slovenský jazyk, je povinný si zabezpečiť službu tlmočníka; inak službu tlmočníka na jeho trovy zabezpečí rozhodcovský súd.

Žalobca a žalovaný sú fyzické osoby podnikatelia konajúci v rámci ich podnikateľskej činnosti, pričom v tomto prípade šlo o zaplatenie kúpnej ceny za dodaný tovar určený do množstva a druhu tak, ako je uvedené v kúpno-predajnej zmluve. Z toho dôvodu súd konštatoval, že sa nejedná o spor so spotrebiteľským prvkom, na ktorý by sa aplikoval zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku vyššie uvedeného podľa § 40 ods. 1 písm. c) a g) zákona o rozhodcovskom konaní účinnom do 31.12.2014.

S účinnosťou od 1.1.2015 boli zákonom č. 336/2014 Z.z. ustanovenia zákona č. 244/1990hľadom zrušenia rozhodcovského rozsudku, konkrétne § 40 a nasledujúce zmenené a tým boli zmenené aj dôvody na podanie takejto žaloby.

S poukazom na § 54b ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní súd mal za to, že na uvedené konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku začaté dňa 19.8.2014 podaním žaloby sa vzťahujú ustanovenia zákona účinného od 1.1.2015 a na základe toho potom súd podrobil predmetný rozhodcovský rozsudok sudcovskému prieskumu v zmysle ustanovení § 40 zákona č. 244/2002 Z.z. účinného od 1.1.2015.

Súd následne právne posúdil uvedené uzavretie rozhodcovskej doložky v kúpno-predajnej zmluve, ako aj splnenie podmienok na zrušenie rozhodcovského rozsudku s poukazom na § 40 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 244/2002 Z.z. účinného od 1.1.2015. Novelizované ustanovenia rozoberajú dôvody, pre ktoré môže všeobecný súd zrušiť rozhodcovský rozsudok a každý z týchto dôvodov súd dôkladne posúdil.

Podľa § 40 ods. 1 písm. a) bod 1. môže byť rozhodcovský rozsudok zrušený, ak účastník rozhodcovského konania preukáže, že nemal spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, rozhodcovská zmluva nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa na základe dohody zmluvných strán mala rozhodcovská zmluva uzavrieť alebo že takáto dohoda nebola uzavretá podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Súd mal za to, že žalobca mal plnú spôsobilosť na právne úkony a teda

mal aj plnú spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, resp. rozhodcovskú doložku. V konaní tento ani netvrdil opak. Ďalej vzhľadom na to, že medzi žalobcom a žalovaným nebola žiadna dohoda o tom, v súlade s ktorým právnym poriadkom sa má rozhodcovská zmluva uzavrieť, nemožno konštatovať, že táto rozhodcovská zmluva, resp. doložka nebola uzavretá v súlade s právnym poriadkom, podľa ktorého sa mala uzavrieť podľa dohody zmluvných strán, nakoľko takáto dohoda medzi účastníkmi ani neexistovala. Zároveň uzavretie rozhodcovskej doložky v predmetnej kúpno-predajnej zmluve bolo plne v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, ktorému táto rozhodcovská doložka nijako neodporovala. Vzhľadom na vyššie uvedené súd mal za to, že nie je naplnený dôvod na podanie žaloby v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) citovaného zákona.

Ďalej súd preskúmal predmetný rozhodcovský rozsudok s poukazom na § 40 ods. 1 písm. a) bod 2. a mal za to, že ani tu nie sú naplnené ani tieto dôvody na podanie žaloby, pretože žalobca bol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu v rozhodcovskom konaní a bolo mu umožnené zúčastniť sa na rozhodcovskom konaní, nakoľko žaloba s výzvou na vyjadrenie sa k žalobe zo dňa 4.6.2014 mu bola zaslaná Rozhodcovským súdom s poučením rozhodcovského súdu, aby predložil svoje stanovisko v lehote 10 dní od doručenia predmetnej žaloby a aby sa vyjadril k rozhodujúcim skutočnostiam uvedeným v žalobe. Predmetná výzva bola žalobcovi doručená dňa 13.6.2014.

Ďalej súd posudzoval, či bola uzatvorená rozhodcovská zmluva, resp. respektíve rozhodcovská doložka a či táto bola uzatvorená platne a mal za to, že rozhodcovská doložka v predmetnej kúpno-predajnej zmluve bola riadne a platne uzavretá medzi účastníkmi konania, aj keď bola uzavretá len v slovenskom jazyku. Avšak z priebehu obchodných jednaní, obchodnej spolupráce žalobcu a žalovaného jednoznačne vyplýva, že ich dorozumievacím jazykom v rámci ich obchodnej komunikácie bol výlučne len slovenský jazyk a preto súd nemal dôvodnú pochybnosť o platnom uzavretí rozhodcovskej doložky v predmetnej kúpno-predajnej zmluve. Z tohto dôvodu súd mal za to, že nie je naplnený dôvod ani na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) a bod 3. citovaného zákona.

V neposlednom rade súd zisťoval aj skutočnosti v zmysle § 40 ods. 1 písm. a) bod 4. citovaného zákona a mal za to, že Rozhodcovský súd bol riadne ustanovený v zmysle vyššie citovaného zákona, rozhodcovské konanie prebiehalo úplne štandardným spôsobom, pričom účastníci konania nemali dohodnutý iný spôsob priebehu rozhodcovského konania. Takisto priebeh rozhodcovského konania nebol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona a tieto skutočnosti ani nemohli mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Súd preskúmal aj, či nemožno zrušenie rozhodcovského rozsudku subsumovať pod dôvody uvedené v § 40 ods. 1 písm. b), a to sú dôvody, pre ktoré by boli odopreté uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku aj bez návrhu účastníka podľa § 50 ods. 2 tohto zákona a mal za to, že uvedené skutočnosti neboli zistené a teda náležitosti tohto zákonného ustanovenia neboli naplnené.

Čo sa týka tvrdenia žalobcu o porušení jeho právo konať pred súdom vo svojej materčine, čím sa mu mala odňať faktická možnosť konať pred súdom a uplatňovať jeho práva, súd sa k tejto argumentácii s poukazom na čl. 5 Rokovacieho poriadku nepriklonil. Žalobca pri podpísaní kúpno-predajnej zmluvy nijako neprezentoval, že neovláda slovenský jazyk a že textu uzavieranej zmluvy nerozumie. Túto skutočnosť neoznámil rozhodcovskému súdu ani po doručení žaloby a teda rozhodcovský súd nemohol mať vedomosť o tom, že by v rozhodcovskom konaní potreboval tlmočníka navyiac, ak z predložených dokladov jednoznačne vyplynulo, že celá obchodná komunikácia medzi účastníkmi konania vždy prebiehala v slovenskom jazyku. Ak by si žalobca so žalovaným vymienili iný než slovenský jazyk komunikácie, urobili by to už v samotnej kúpno-predajnej zmluve a rozhodcovskej doložke. Vzhľadom na to, že žalobca nikdy nenamietal či už v rámci obchodnej spolupráce, alebo aj po začatí rozhodcovského konania (po doručení žaloby s výzvou), že by slovenskému jazyku nerozumel, súd musel konštatovať, že nebol pozbavený práva využiť služby tlmočníka, toto právo iba v rozhodcovskom konaní vo veci sp. zn.: RO 30008/14 nevyužil. Navyše súd si dovoľuje poznamenať, že žalobcovi bola predmetná žaloba zaslaná na email v rámci predsporovej snahy vyriešiť spor zmierom ešte pred jej podaním na rozhodcovský súd. Ani po doručení žaloby rozhodcovským súdom sa tento nevyslovil, že slovenskému jazyku nerozumie, takto rozhodcovský súd neinformoval, nepožiadala o ustanovenie tlmočníka ani nevyvinul snahu zabezpečiť si tlmočníka či preklad žaloby.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti s poukazom na citované zákonné ustanovenia súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozhodnutia a žalobu zamietol.

Podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, trovy konania určí súd podľa sadzobníkov a podľa zásad platných pre náhradu mzdy a hotových výdavkov. Určiť výšku trov môže predseda senátu alebo samosudca až v písomnom vyhotovení rozhodnutia.

Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“), ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinásťnásť výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

Podľa § 15 vyhlášky, advokát má popri nároku na odmenu aj nárok
a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,
b) na náhradu za stratu času (§ 17).

Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky, od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol

Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

O náhrade trov konania súd v danom prípade rozhodol podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, a žalovanému, ktorý bol v celom rozsahu úspešný, priznal plnú náhradu trov konania predstavujúcu odmenu za zastupovanie, pretože žalovaného v tomto spore zastupoval advokát.

Trovy právneho zastúpenia súd vyčísliť podľa 11 ods.1 písm. a), § 16 ods.3 vyhlášky. Základná sadzba tarifnej odmeny predstavuje v roku 2014 sumu 61,87 €, avšak súd priznal žalovanému ním uplatnenú sumu 61,85 € a v roku 2015 sumu 64,53 € (nie 64,54 €). Súd priznal žalobcovi tarifnú odmenu v uvedenej výške za tri úkony právnej služby - prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom (22.4.2014), písomné podanie na súd (vyjadrenie k žalobe zo dňa 9.10.2014), účasť na pojednávaní dňa 19.11.2015, spolu vo výške 188,23 €. Súd priznal žalovanému aj tzv. režijný paušál vo výške 1/100 výpočtového základu za každý úkon právnej služby, v roku 2014 - 2x 8,04 €, v roku 2015 - 1x 8,39 €, spolu vo výške 24,47 €. Celkovo odmena predstavuje sumu 212,70 €.

Súd vôbec nepriznal odmenu za písomné podanie zo dňa 20.1.2014, nakoľko sa jednalo o odvolanie voči uzneseniu o odložení vykonateľnosti, kde v odvolaní žalovaný vlastne nebol úspešný, nakoľko Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 2Co/92/2015-51 zo dňa 4.3.2015 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Uvedené podanie síce obsahovalo aj vyjadrenie vo veci samej, avšak jednalo sa iba o opakovanú duplicitnú argumentáciu, akú predostrel žalovaný súdu vo svojom vyjadrení sa k žalobe zo dňa 9.10.2014 a teda sa nejednalo o účelne vynaložený úkon právnej služby.

Žalobca si uplatnil náhradu za cestovné, náklady na PHM a stratu času spojené s účasťou jeho právneho zástupcu na pojednávaní dňa 19.11.2015. Súd priznal žalobcovi cestovné za cestu Bratislava - Košice - Bratislava (972 km) osobným motorovým vozidlom Škoda Octavia pri priemernej spotrebe 4,91 litra/100 km (pri cene nafty 1,369 € za liter) vo výške 243,08 €. Zároveň súd priznal žalobcovi náhradu za stratu času za 24 polhodín (cesta Bratislava - Košice - Bratislava), t.j. 24 x 13,98 € = 335,52 €. Spolu cestovné náhrady a náhrada za stratu času predstavuje 578,06 €.

Trovy účelne vynaložené žalobcom v tomto konaní tak celkovo činia 790,76 € predstavujúce trovy právneho zastúpenia. V súlade s ustanovením § 149 ods.1 O.s.p., súd uložil žalovanému, aby priznanú náhradu trov zaplatil žalobcovi k rukám jeho právneho zástupcu, ktorý uviedol č.ú. XXXX XXXX XXXX/XXXX, W.: D..

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd, v 3 písomných vyhotoveniach.

V zmysle § 205 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, a akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

V zmysle § 205 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.